

ane Uraad, maatte hun endda modtage ham med en vis Forekommenhed.

„Hr. Kunstmaler From — Fru Doktor Gaardbo. De vilde hilse paa min Mor. Hun er netop kørt bort. Værsgod og tag Plads!“

„*Grand merci!*“

Den blonde Maler, der stadig havde ondt ved at skjule sin Ærgrelse, rullede en Stol frem og satte sig overfor Damerne.

„Hvordan befinder De Dem paa Bækkelund?“ spurgte Jytte i Konversationstone.

„Ikke godt! Meget daarligt endogsaa! . . . Jeg har ikke anet, hvad jeg gik ind til. Tyve Gange om Dagen staar jeg i Begreb med at begaa Selvmord.“

„Det forstaar jeg ikke. Grev Rønnovs har dog Ord for at være meget elskværdige Folk.“

„Elskværdige . . . Himlen bevare min Mund! Men Greven er 82, og hans Søstre, de to Komtesser, har med Respekt at sige heller ikke været unge i denne Kongefamiljes Tid. Saa hører de desuden alle tre til den indre Mission . . . den allerinderste Mission, maa man vistnok sige. Nu be'r jeg Dem, Frøken Abildgaard! Kan De tænke Dem *mig* ved en Morgenandagt? Og det er absolut ikke velset, dersom man ikke møder op baade til Morgen- og Aftensangen sammen med alle Tjenestefolkene. Der bliver ogsaa holdt en meget lang Bordbøn, som Greven altid selv læser. Jeg har den allerstørste Ærbødighed for Fadervor; men — ikke sandt? — man *kan* dog ikke lade være med at tænke paa, om ikke Suppen staar og bliver kold. I gamle Dage tilhylede man sit Aasyn eller gik ind i sit Lønkammer, naar man vilde telefonere til det højeste Væsen. Nu hører en varm Bøn med til Menuen i de adeligste Krese. — Ja, undskyld, dersom jeg er saa uheldig at saare Deres Naades Følelser,“ vendte han sig pludselig til Meta, der sad maalløs af Forbavselse.

„Utilfredsheden er vel altsaa gensidig,“ skyndte Jytte sig at sige, da hun saae den Forskrækkelse, hvormed Veninden tog sine Øjne til sig uden at svare.

„Det er den desværre, og De kan begribe, at Situationen er yderst penibel for mig. Forleden Aften hentede jeg min Guitar